



Rejsedagbog fra Japan 8-28 maj 2023

Gunild og Lisbeth startede rejsen allerede mandag eftermiddag med toget fra Kolding. Man ved jo aldrig med DSB! Lidt galt gik det da også: toget kørte kun til Odense. Så togsift blev nødvendig. Over Sjælland gik det lidt langsomt med flere stop. Gunild stod af i Ringsted og skiftede til toget til Roskilde, hvor hun overnattede. Lisbeth fortsatte til København H. og tog en overnatning der.

Dag 1. 9. Maj

Gunild og Lisbeth mødtes på det aftalte sted næste formiddag, og efterhånden dukkede Ruth, Susan, Annedore, Sonja, Karen og Poul op. Nogle havde taget toget, andre fly eller bus. Vi var nu forsamlede alle 8 for første gang. Under Gunilds kyndige vejledning udfyldte vi diverse papirer og kuffertmærker og var nu parate til at starte vores rejseeventyr. Check in gik problemløst, sikkerhedscheck var lidt mere bøvlet. Der blev tid til de sidste indkøb og frokost og så afgang til Helsinki. Planmæssig afgang trods rygter om forsinkelser pga. mangel på flyveledere. Også planmæssig afgang Helsinki/Tokyo. Den lange flyvetid, ca. 13 timer, føltes ikke så lang, da tidspunktet passede fint med vores danske sovetid. Aftensmaden var OK flymad og ellers fin service. Vi var godt underholdt af diverse film om bord, fx "Lost in Translation", med bl.a. Scarlett Johansen, god forberedelse til, hvad vi kunne forvente i Tokyo som udlændinge. Man kunne også underholde sig med Julia Roberts og George Clooney, "Downton Abbey", flere krimier eller diverse spil, der var lidt for enhver smag. Under indflyvningen kunne vi skimte Mount Fuji.

Dag 2. 10. maj

Morgenmad om bord på flyet bestod af en karryret, som ikke mange af os kunne klare på det tidspunkt!

I Tokyo var der et par timers ventetid, som vi fordrev bl.a. med at købe vand og blive fortrolige med de japanske sedler og mønter og et hvil, inden afgang til Naha. Vi var efterhånden ved at være ret trætte stadig med den danske tidsfornemmelse i kroppen. Kl. 06:25 var der touch down i Naha på Okinawa. I lufthavn blev vi modtaget af et væld af orkideer, vi var landet i "et subtropisk paradys" ifl. "Turen går til Japan".

Mr. Tamai guidede os til monorail stationen, og hurtigt ankom vi til vores hotel efter en lille spadseretur.

Derefter : "Enjoy Okinawan Food & Okinawan Music" i restaurant Izakaya. Her blev vi introduceret til de mange regler for at skifte fra udesko til slippers samt reglerne for at bruge toilettet. Og så den vanskelige kunst at sidde på gulvet rundt om spisebordet!

På hjemturen lærte vi at købe vand i en af de mange vending machines, automater, der findes overalt. Ifølge en af mine kilder findes der 5 millioner i Japan!

Lisbeth

Dag 3, 11. maj, Okinawa

Vi startede med Fernet Branca hos Gunild kl. 8!

Efter morgenmaden var der afgang med minibus nordpå.

Vi fik 10 medlemmer af Japans People to People med på turen. De fulgte os hele dagen. Meget søde mennesker. Få af dem kunne lidt engelsk.

Okinawa er 120 km lang og ikke særlig bred. Indbyggertallet er ca. 1,4 mio. Øgruppen består af 160 øer, hvoraf 36 er ubeboede.

Vi gjorde stop i en lille landsby, hvor chaufføren havde familie. I en lille restaurant fik vi en tallerken syltede kidneybønner toppet med hvid sorbet-is. Det smagte sødt og godt, men dog en alt for stor portion!

Derefter besøgte vi et stort akvarium og vi så delfinshow. Til frokost fik vi People to People medlemmernes medbragte fiskefars-deller. De smagte udmærket!

Det blev til en lang, men meget smuk køretur, inden vi besøgte et ældre ægtepar på den nordligste del af øen. Det blev en hyggelig eftermiddag med forskelligt særpræget mad. Vi fik lov at lave "Saata-Andagi" - en speciel friturestegt kage/bolle. Vi fik alle forklæder på og så ret skøre ud!

Huset lå lige ved stranden, som vi besøgte og fik soppet lidt og fundet skaller og koraller.

Vi så huset indvendigt og sagde farvel ved kl 18.

På hjemturen kørte vores spasmager af en chauffør pludselig væk fra vejen. Vi kørte op ad et bjerg med mange hårmålesving og endte i "Forest in the sky"! Her var den mest fantastiske udsigt. Vi stod og så solnedgangen. Wauw!

Vi skulle have besøgt et stort indkøbscenter på hjemvejen, men det sprang vi heldigvis over!

Vi var hjemme på hotellet ved kl. 21 og fik en kop kaffe, inden vi sagde godnat.

Sonja

Dag 4, fredag, 12. maj

BANK-BANK-BANK, Poul og jeg blev vækket med Gunilds faste banken på værelsesdøren. Vi havde sovet over os og var ikke mødt frem til morgendrammen. Heldigvis blev vi vækket i så god tid, at vi

både nåede drammen og morgenmaden, inden vi blev afhentet af mr. Tamai.

Dagens første besøg gik til Otoha Pre-school, en privat daginstitution, hvor vi skulle besøge børnehaven. Vi blev bud velkommen af lederen, der kort fortalte om stedet. Institutionen havde også en vuggestue, som vi lige kiggede ind til. Vi blev mødt af en gruppe børnehavebørn og en ung, smilende pædagog, som var i gang med dagens aktivitet, der bestod af sang og forskellige fysiske aktiviteter. Børne var glade og ville gerne have os med til sang og dans. Formiddagen sluttede med, at vi sang fingersangen for dem. Derefter havde vi fælles frokost med børnene, hvor vi sad i de forskellige grupper og spiste sammen med dem. Børnene sad meget pænt og stille ved bordet og spiste deres portion op. De skulle også selv rydde af bordet. Inden vi tog afsted, så vi børnene i gang med gulvvask af deres lokale.

Institutionen havde åbent alle ugens dage også lørdage. Daglig åbningstid var fra kl. 7.30 til 19.30 undtagen om lørdagen, kl. 7.30 til 15.00. Ved dagens besøg var der en 80-årig spillelærer, der spillede til aktiviteterne. Han nød at være sammen med børnene en gang om ugen. Der var ansat 18 personaler på institutionen.

Fra børnehaven kørte vi videre til Eisa museet. Eisa er en form for folkedans, som stammer fra Okinawa og udføres af unge mennesker til ære for deres forfædre. Dansen foregår som en slags optog med forskellige trommer- først de store trommer, så de mindre, derefter strenge-instrumenterne og til sidst i optoget håndddansen. Det er de unge mænd, der spiller på instrumenterne, mens pigerne danser håndddansen. Optogets sammensætning og farverige klædedragter kan se forskellige ud fra de enkelte områder på Okinawa. Der afholdes hvert år Eisa-festivaler og Eisakonkurrencer. Vi lavede vores egen lille opvisning på museet.

Det viste sig, at mr. Tamai boede i området og selv havde deltaget, som trommeslager i Eisa-optogene i sine unge dage.

Fra Eisamuseet kørte vi til The American Village – et område med forlystelser, restauranter, caféer m.m., som var præget af den amerikanske kultur. Her gav Mr. Tamai den is, han havde lovet os i Blue See Icecream - berømt Okinawa is.



I nærheden besøgte vi Terme Villa Chula- U, hvor der var mulighed for at bade både i Stillehavet og i stedets mineralholdige, naturlige varme bade, onzen. En rigtig afslappende eftermiddag. Uden for stedet var et lille onzen vandløb, hvor folk sad med fødderne i det varme vand.

Om aftenen besøgte vi Urashima Dinner Theater, hvor vi fik flere retter med traditionel mad og blev samtidig underholdt med traditionel musik, dans og sang.

Karen

Eisa (Okinawan: エイサー, Eisaa) er en form for folkedans, der stammer fra Okinawa-øerne, Japan. I sin oprindelse er det en Bon-

dans, der udføres af unge mennesker fra hvert samfund under Bonfestivalen for at ære deres forfædres ånder. I dag som vigtig del af Okinawans kultur.

Modern Eisa dances af 20 til 30 unge mænd og kvinder, hovedsageligt i dobbelte linjer eller cirkler til akkompagnement af sang, chanting og trommespil af danserne såvel som af folkesange spillet på sanshin. Tre typer trommer bruges i forskellige kombinationer, afhængigt af regional stil:

ōdaiko (大太鼓), en stor tøndetromle; shimedaikeo (締太鼓), en mellemstor tromme, der ligner dem, der bruges i Noh-teatret; og paarankuu (Okinawan: パーランクー), en lille håndtromme, der ligner dem, der blev brugt i buddhistisk ceremoni. Danserne spiller også nogle gange små håndgongs og yotsutake-kastanetter. Eisa-dansere bærer forskellige kostumer, normalt i henhold til lokal tradition og danserens køn; moderne kostumer er ofte farvestrålende og har en karakteristisk, farverig knyttet turban. Særlige veste, leggings og sko er også populære. (Gunild)

Dag 5, lørdag, 13. maj

Denne dag var overordnet en rejsedag. Vi skulle fra Okinawa til Hiroshima over Fukuoka.

Vi startede tidligt kl 7.30 fra hotellet med monorail til lufthavnen i Naha, derfra til Fukuoka og videre med Shinkansen til Hiroshima. Det gik alt sammen roligt og ordentligt.

Vi og japanerne står pænt på række og alle giver plads. Både monorail og Shinkansen er behagelige transportmidler. Specielt i Shinkansen, som kører til tiden, skal man være hurtig til både ud- og indstigning; men alle er hjælpsomme, så det føles ikke særlig crowded, trods mange mennesker.

Gunild skal købe togbilletter til resten af turen og måtte stå længe i kø for dette. Det gav vi andre lejlighed til at undersøge togstationen i Fukuoka.

I Hiroshima lykkedes det at finde sporvognen nr.2 til vores hotel Candeo. Der er altid flinke mennesker, der vil hjælpe, når man ikke lige ved, hvilken vej hotellet ligger.

Kl 16 er vi på hotellet og værelserne fordeles. Candeo er et meget moderne hotel i lidt stram skandinavisk stil med gode faciliteter.

Det regner lidt, så ovenpå rejsen er der ikke den store lyst til sightseeing og vi mødes igen kl 18 og finder et sted at spise.

Vi finder et hyggeligt sted i en stor Arkade. Maden er billig og god. Vi får bl.a. tempura, suppe og nudler.

Vi har svært ved at finde hotellet og de to søde lokale, vi spørger, sender os i forkert retning. Men pludselig er vi der.

Vi afslutter dagen med drinks og kaffe på den lokale cafe´.

Området hotellet ligger i er et dyrt og fint område med mærkevare forretninger: Louis Vuitton, Gucci, Bvlgari m.m.

Ruth.

Dag 6, søndag den 14. maj 2023

I dag er der planlagt en tur til den hellige ø Miyajima. Vi bor tæt ved banegården. Vi bruger vores JR railway pass for første gang. Første stop på turen er Iwakuna (Kentai bridge). Vi splejser til to taxi for at nå vores mål. Det går upåklageligt. Et fantastisk naturområde møder os. Den smukke gamle bro er bygget for 400 år siden og renoveret for 70 år siden.

Jeg har indtryk af, at mange japanere også valfarter eller besøger dette smukke sted som familieudflugter og lignende. Retur med taxi igen. På banegården finder vi toget til Miyajima. Tre store færger sejler i pendulfart ud til denne smukke hellige ø på skift. Vandet er turkisblåt. Miyajima betyder den hellige ø. Generationer har opfattet øen som så smuk at den i sig selv er Kami (guddommelig).

Den smukke orangerøde Port Torii er det første vi får øje på, når vi træder ind på øen. Alt afhængig af tidevandet hvor synlig den er. Den røde/orange farve siges at beskytte mod ondskab. En Torii er en traditionel japansk port, der primært befinder sig i nærheden af Shinto-helligdomme, det er ment som indgangsporten til guderne. Vi vandrer rund på denne smukke ø i strålende solskin. Der er ca. 200 fastboende på øen. Fine små forretninger med smukt kunstværk og meget andet. De mange sikhjorte der lever på øen og går frit omkring betragtes som gudernes budbringere. De æder alt de kommer i nærheden af. Efter nogle hyggelige timer på øen vender vi tilbage til Hiroshima.

Den hellige Torii ved indsejlingen til Miyajima. Der skal være G7-Topmøde den kommende weekend, så øen vrimler med politi. Desværre tog udflugten til Kentai Bridge lidt længere end beregnet, så vi kunne ikke nå at tage med kabelbanen til Mt. Misen på Miyajima. Når det er klart vejr, er der en fantastisk udsigt ud over Indlandshavet og Hiroshima. Fra Miyajima til Hiroshima er der ca. 25. minutter med lokaltoget.

Gunild har inviteret os på aftensmad: Hiroshimas signaturret OKONOMIYAKI. Vi leder lidt efter restauranten, som skulle ligge tæt ved banegården. Der er dog sket en del ombygninger de senere år. Vi spørger en banegårdsbetjent om vej. Som så mange andre japanere er han yderst behjælpelig og vi finder frem til restauranten. Vi bliver nu budt hjertelig velkommen og placeret på barstole rundt om kokkens kogeø. Her kan vi følge med i hele processen, hvordan retten opstår. Han er yderst kvik og dygtig. Vi griner, bruger Google translate og hygger os. Og det bedste er, Hiroshimas signaturret smager himmelsk.

God afslutning på en uforglemmelig dag.

Susan

Dag 7, mandag. 15. maj

Efter træf med morgendram og morgenmad gik vi fra Candeo Hotel, ikke langt fra sporvognsstop nr. 7 i bydelen Hachibori, gik vi mod Fredsparken. Ebuisucho-gaden er både lang og bred og med flere store kryds, så man har bygget et helt gadesystem under vejen. Der er pladser, rundkørsler og gadeskilte, butikker med kunst, blomster og designertøj. Selv om vi fulgte anvisningerne, lykkedes os alligevel at miste fornemmelsen af retning, der under jorden.

Vi startede med at kigge på industribygningen, der er det eneste synlige bevis på A-bomben i 1945. Bygningen er stivet af, så den bevares til et evigt minde om rædslerne. Herefter gik vi over til Monumentet for de mistede børn, hvor vi så de mange farvestrålende traner, som bliver flettet og hængt op her ligesom på monumentet over Sadako. Det betyder held, og et ønske kan opfyldes, hvis man i Japan fletter 1000 traner, hvilket også Sadako gjorde i 1956, da hun blev syg af følgesygdommen fra A-bombens stråler. Hun nåede kun af flette 678 traner, før hun døde. I 1958 rejstes monumentet med Sadako på toppen.

Selve Fredsmuseet er meget aktuelt og med skiftende udstillinger. Imidlertid er det virkelig et sted, hvor ens følelser kommer på prøve; det er meget bevægende. Museet har en fin måde at fortælle om rædslerne. Ikke for at vise, hvor forfærdeligt, det har været, men for at vise, at det skal Verden ikke opleve igen! Uden for Fredsmuseet er der et monument, hvor der er kransenedlæggelse hvert år 6. august. Herigennem kan man se den evige ild, der brænder i et monument, der skal ligne håndflader, hvor der hele tiden strømmer vand. Bagerst ses Domen – industribygningen, hvor vi startede vores ekskursion.

Vi var også nede i et nyere museum, hvor Hiroshimas skyline efter bombenedslaget er sat med små mosaikker på 2X2 cm.

Et af Hiroshimas nyere turistmål er Urizuro Tower, hvor vi kørte med elevator til 11. etage. Fra udsigtsplatformen kan man se ned over Domen og Aioi Bridge, der krydser Motoyasu River – Musikhuset og Sportsanlæg – lidt længere væk ligger Hiroshima Castle.

Aftensmaden indtog vi i et stort butikscenter på 5. etage.

Gunild

Dag 8, 16. maj

Afgang om morgenen fra Hiroshima med Shinkansen-lyntog og et regionaltog til Kyoto.

Gunild kender vejen til hotellet i Kyoto, men vi lander på det forkerte hotel. Det var lidt af en overraskelse: i Kyoto findes flere hoteller med navnet "Sotetsu Fresa Inn". Med en kort gåtur på ca. 15 min, med kufferne på hjul, nåede vi frem til det korrekte hotel.

Da vi ankom til hotellet lige over middag, måtte vi finde på et eller andet for at få tiden til at gå. Vores hotelværelserne var først ledige kl. 15. Vi tog derfor i byen for at finde noget at spise og landede i en slags Cafeteria hvor maden skulle bestilles via en automat. Det voldte os en del vanskeligheder, men en gang skal jo være den første.

Heldigvis mødte vi to søde piger i kimono som var os behjælpelige med teknikken.

Efter lidt hvile på hotellet, (denne gang det rigtige!) gik turen til et stort marked, Nishiki-markedet, som ligger i en lang overdækket gade. Loftet består af fint kulørt glas

Men også utallige andre ting kan købes i utallige små butikker.

Vi gik rundt i ca. 2 timer på markedet, hvorefter gruppen skulle mødes igen på et aftalte sted. Det viste sig dog at vi ikke var helt enige om mødetiden. Heldigvis fandt hinanden og sluttede dagen som gode venner på en Sake bar.

Vi vendte hjem til vores nydelige værelser tidligt på aftenen, godt trætte, men veltilpas og godt tilfreds. Atter en god dag. Glæder os til flere af slagsen.

Men også utallige andre ting kan købes i utallige små butikker.

Vi gik rundt i ca. 2 timer på markedet, hvorefter gruppen skulle mødes igen på et aftalte sted. Det viste sig dog at vi ikke var helt enige om mødetiden. Heldigvis fandt hinanden og sluttede dagen som gode venner på en Sake bar.

Vi vendte hjem til vores nydelige værelser tidligt på aftenen, godt trætte, men veltilpas og godt tilfreds. Atter en god dag. Glæder os til flere af slagsen.

Annedore

Dag 9, 17. maj

Strålende solskin fra morgenstunden og 32 grader på termometeret var dagens tilbud fra solopgangens land.

Det begyndte i vest med Kinkakuji - det berømte Guldtempel, der oprindeligt blev bygget i 1397, som villa for den herskende shogun. Det er beklædt med guld og nok det mest fotograferede motiv på den østlige halvkugle.

Herefter gik turen til øst med Ginkakuji - det lidt mindre berømte Sølvtempel, der er en af de smukkeste og populære attraktioner i byen. Egentlig skulle det være beklædt med sølv, men byggherren døde inden det blev færdig og derfor står det ufærdigt til evig tid.

Rundturen sluttede i syd med et besøg ved Inari-Helligdommen, der har ligget her siden 700-tallet. Helligdommen er kendt for de 10.000 orange porte, der smyger sig op af bjergskrånningen bag selve anlægget. Det er den største og den ældste af de Inari-Helligdomme, der ligger overalt i Japan.

Engang dyrkede japanerne Inari, som en risgud. I dag er det forretningsfolkernes foretrukne shinto-retning og hvert år holder mange firmaer lykkebringende ceremonier i helligdommen ved regnskabsårets start. Man tror på, at den orange farve holder ulykker, katastrofer, ruin og konkurer fra døren.

Velstand har de arbejdssomme japanere fået, men velfærd til alle har den orange farve ikke ført med sig.

Poul

Gunilds dagbogsreferater fra dagen i Kyoto, hvor vi havde guide Naomi Yamamoto som guide:

Vi blev hentet på vores hotel, Sotetsu Fresa Inn, Kyoto kl. 08:50 af Naomi. Jeg har benyttet Naomi flere gange, og ved derfor, hun er kompetent og meget vidende. Hun deler også gerne af sin viden om japanske forhold, som ikke lige relaterer til hverken tempel eller palads.

I Kyoto er der over 1600 templer, så der er rigeligt at vælge imellem, men Naomi havde tilrettelagt et program, som man som turist skal se, når man ikke har flere uger i byen.

Vores første besøg var Kinkaku-ji Templet – Det gyldne Tempel. Templet er et af de mest populære bygninger i Japan og et af de 17 steder i Kyoto, der udgør de historiske monumenter i oldtidens Kyoto, som er på UNESCOs verdensarvsliste. Det kan dateres tilbage til 1397, da villaen blev købt af shogun Ashikaga Yoshimitsu. Templet har været brændt ned, i 1467 og senest i 1950, hvor en nybebegynder-munk satte ild til det.

I 1955 blev den 12,5 meter høje 3-etagers bygning genopbygget i en kopi så tæt på originalen som muligt, og der er (måske) brugt 2000 kg. bladguld. De tre etager er bygget i forskellige stilarter, shinden, samuari og zen. 1. sal er shinden – datidens boligform. De fleste af væggene er lavet af skodder, shoji, der kan regulere luft og lys i pavillonen. 2. sal indeholder en Buddha og 3. sal er bygget i traditionel kinesisk chan (japansk zen). Taget er en stråttækt pyramide og på toppen af bygningen findes en bronze-phoenix.

Det gyldne Palads ligger i en spejl-dam, som templet genspejles i. Dammen indeholder 10 mindre øer, der er placeret efter bestemte zen-regler.

1 mand har sit daglige job omkring templet: det skal fejes, støves af så det hele tiden står skarpt.

Vi så også et af Japans ældste bonzai-træer i haven. Træet har form som et skib, der sejler mod evigheden. Træet, som er over 600 år gammelt, er skrøbeligt, så det er bundet op på et stativ af bambus.

Ganske tæt på vores næste besøg, Sølvpaladset ligger Filosofstien. Om foråret, når SAKURA, kirsebær-træerne, blomstrer, sames familier og venner på stien og fejrer at foråret er på vej. Blomstringen starter mod syd og slutter i midten af april på Hokaido. På det tidspunkt er der ingen varme i husene, så homestay i den periode er ikke så attraktiv.

Ginkaku-ji Templet – Sølvpaladset. Der er nu ikke meget sølv på det palads - men en meget smuk have med mange forskellige mosser, som er så værdsat i Japan. Munke på paladset laver flotte dekorationer i sandet, som kan holde op til 3 måneder. Bl.a. en kegle og "bølger", der skal illustrere evigheden.

Inden vi kørte til Heian Shrine, stoppede vi et lille marked, hvor vi købte friske, lækre jordbær fra øen Kyushu. Det er Japans 3. største ø og den sydligste og vestligste af de 4 øer, Kyushu, Shikoku, Honshu, (hovedøen) og den nordligste ø, Hokaido

Dag 10, torsdag 18. maj

Dagens program er udflugt til Nara.

Vejrudsigten tjekkes og ruten med metro og tog bliver fastlagt i hotellets lobby inden afgang.

Vi oplever konstant trængsel og mylder i metroen. Det gælder om at holde øje med hinanden!

Vi ankommer til Nara omk. Kl.11.15. I dag blev der tid til en kaffepause, så Sonja, Ruth og Lisbeth kan få deres koffein kick ☕

I kun 80 år var Nara Japans hovedstad i 700-tallet. Den tid fik dog stor betydning for eftertidens sameksistens af buddhismen og shinto. I den periode blev Naraparken også anlagt.

Vi kører med bus til den smukke Narapark med de markante templer og helligdomme, fx Todaiji

templet med den enorme Buddhastatue af bronze, højde 15 meter og vægt 500 ton!

Templerne og helligdommene er i dag UNESCO-verdensarv. I parken går 1200 sikahjorte frit omkring.

"De opfattes som guddommelige sendebude", citat fratjekkes "Turen går til Japan". Dem skal man have respekt for og passe på og kun fodre dem med en bestemt slags kiks, som købes i parken. De har til gengæld ikke respekt for de besøgende, de snupper gerne en is, en flig af en bluse eller et kamera, hvis de kan se deres snit til det!

Vi tog os en is, som vi fik lov til at have for os selv 🍦

Med bus retur til stationen, tog en lille spadseretur på byens strøg, og så var det tid til frokost. Vi var alle mere eller mindre desperate efter at få noget BRØD af en slags. Vi fandt bageriet "Vie de France". Der fik vi en snak med et par 80+-årige, som fejrede skolejubilæum. Den ene forstod vi så nogenlunde, men ellers er det svært at kommunikere på engelsk i Japan.

Tog tilbage til Nara. Vi er nu blevet dygtige til at stille op på en næsten lige række og på det korrekte sted, når vi skal med toget!

Vel tilbage i Kyoto tog vi en strøgtur på gaden med de "fine" butikker. Så bl.a. på meget kostbare silkestoffer til kimonoer og butikker, hvor de sælger hundehvalpe og kattekillinger. Vi passerede sågar forbi "Japan´s first micro pig café"! Vi besluttede at springe den fælles aftensmad over. Købte lidt ind hver især til at spise på værelset og kunne så komme tidligt i seng. Vi ville gerne være udhvilet og frisk til næste dags store strabadser.

Dag 11, 19 maj og Poul's 75 års fødselsdag

Efter 2 dage med over 30 grader havde vi i dag kun 20 grader og regnen stod ned i stænger!

Efter morgenmaden tog vi hen på stationen og tog toget til "Nijo-jo Castle". Borgen er bygget i 1601 og til at begynde med herskede en shogun og hans munke fra "Tokugawa" ordenen. Et meget flot palads med en unik park omkring. Når man går på gulvet i borgen/paladset "synger" det (nattergale gulvet) på grund af den særlige konstruktion, som brædderne er sat sammen på (med kiler)!

Efter besøget på den flotte borg, hvor vi måtte have skoene af og vandre rundt på strømpefødder, tog vi toget videre til "Arashiyama" - en lille by, hvor der ligger en flot bambus skov. Vi vandrede i silende regn gennem byen og skoven. Vi sluttede ved en kæmpe flod, som de to regioner på hver side ikke kan blive enige om navnet på!

Da vi kom tilbage til Kyoto, blev vi enige om at tage tilbage til hotellet og få tørt tøj på. Vi var alle gennemblødt.

Senere tog vi toget ind til centrum. Det var da holdt op med at regne. Vi kiggede i butikker - i for lang tid! For vi ville gerne have spist "Sukiyaki", men alt var optaget eller de var ved at lukke. Det endte med, at vi kom på cafe og fik en cæsarsalat og en øl. Det var også OK!

Vi var tilbage på hotellet ved kl 22 - godt trætte og med 22.000 skridt på skridttælleren!
Sonja

Dag 12, lørdag, 20. maj

Hjelmene spændt og afsted det går med en rigtig dygtig guide, Kaz. Vi cyklede gennem Gion-kvarteret, hvor geiko'er (geisha) har deres huse til underholdning med samtale, sang og musik

At være geiko (Kyoto) og maiko i Japan er et velrenommeret arbejde. Det er en lang og svær proces at blive geiko, specielt i Kyoto, hvor traditionerne følges ganske strikt. I Kyoto er der 5 distrikter, hvor man kan komme under en madames vejledning. Det er ikke tilladt at have mobiltelefon, og man bor hos madame i de 5 år, det tager at uddanne sig til geiko, geisha. De pudrer sig med risemel i ansigtet efter gammel tradition. Der var kun sparsomt oplyst i madames hus, så det var vigtigt at være hvid i ansigtet for at tiltrække sig opmærksomhed.



En maiko bruger ikke paryk. De får deres eget hår stilet og ordnet eng gang om ugen og det koster både tid og mange penge. Maikoer sover ofte på en træpidestal, takamakura, om natten for at holde på frisuren.



”Det bedste ved at gå fra maiko til geiko er at slippe for de mange timer hos frisøren – ens hår bliver med tiden ødelagt af den stramme frisure, olie for at holde den skinnende og lak for at holde på den” (Citat fra Kaz’ oplæg, vores cykel-guide)

Geisha – I Kyoto Geiko	Maiko
Gei= kunst, sha =person	Mai=dans ko= ung pige
Udlært i traditionel kunst og kan gennemføre en sofistikeret samtale	Under uddannelse, taler ikke så meget
Over 20 år	Mellem 15 og 20 år
Knap så farverig, afdæmpede farver	Farverig
Helt hvidt ansigt (rismel)	Lille afstand mellem hårlinje og det pudrede ansigt
Begge læber er malet røde	Kun overlæben er malet rød
Rød omkring øjnene, dog afdæmpet	Rød omkring øjnene
Ikke rosa blush på kinderne	Rosa blush på kinderne
Paryk	Eget hår
Ikke så prangende hårpynt	Hårpynt med blomster og plast, større
Hårnål (kanzashi) er mere enkel og mindre	Større hårnåle, gerne noget der hænger
Kimono i sarte, enkle farver, kortere ærmer	Farverige kimonoer med lange ærmer

Hvide kraver	Inden i kraven på kimono er der oftest hvide og røde
Obi – bæltet er kortere	Obi – bæltet er langt og farverigt
Zori – lave sandaler	Okobo høje sandaler

Geiko er professionelle kunstnere, som er registreret i det officielle geisha-forbund for japansk kunst og håndværk, såsom at spille på shamisen, et strengeinstrument med et langt skaft, tre strenge og firkantet krop. De skal også kunne fremføre en dans med ynde og kunne gennemføre en fin teceremoni og kunne underholde gæsterne med blid sang.

Geiko kan ledsage en mand til banketter og underholde hans gæster. De er ikke kurtisaner.
Gunild

Ruth: Vi startede dagen med at finde ud af, hvordan vi kunne komme af med kufferterne, inden vi skulle ud at cykle. Det voldte lidt problemer men det lykkedes at hyre 3 taxier, der kunne have både os og bagagen hen til cykeludlejningsstedet, hvor kufferterne kunne stå til vi skulle videre med Shinkansen til Gifu.

Vi var stort set parate til at cykle kl 9, med tilpasning af cykler, hjelme, instruktioner m.m. Cyklerne er meget lave og uden fodbremse, det krævede lige lidt tilvænning og vi så lidt sjove ud på de lave cykler. Derudover er der venstrekørsel og man må godt cykle ind imellem de gående og tværs ove lyskrydsene. Det var lidt med hjertet i halsen ind imellem.

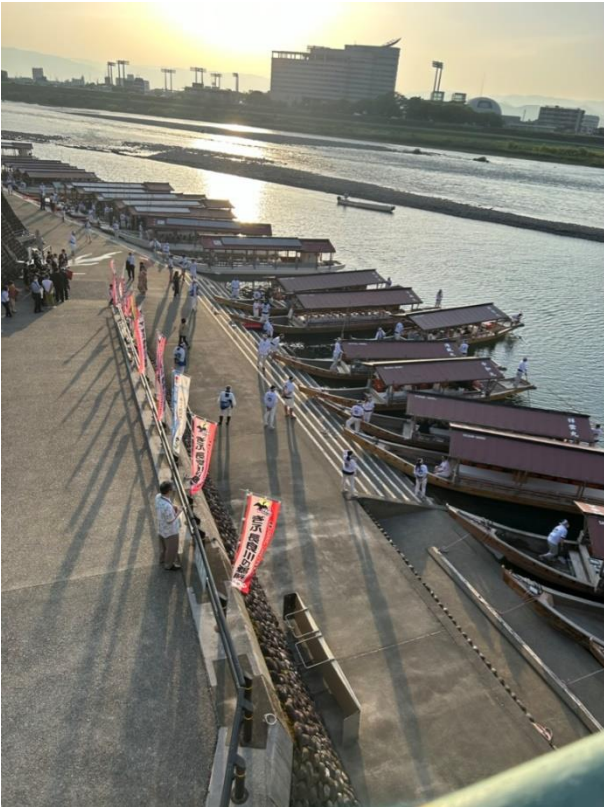
Vi blev delt i to hold med hver sin guide. Guiderne fortalte undervejs om det, vi kom forbi. Vi kørte først til Hagashi-Honganji Templet, derfra gennem små gader til området hvor Geishaerne/Geikoerne boede. Vi fik en interessant beskrivelse af deres erhverv, som kvinder der skal servicere og underholde gæsterne- kunstens bøm. De er ikke prostituerede; men har et erhverv, der er respekteret og hvor de gennem flere år uddanner sig i at underholde betalende gæster. Vi kørte fra Gion distriktet gennem et ældre område til Heian-jingu Shrine og videre derfra til det kejserlige palads og den kejserlige park. Turen fortsatte langs Kamogawa River til det mere trafikerede område omkring cykeludlejningsstedet.

Turen varede 4 timer og var på ca 15 km. En dejlig tur i dejligt vejr uden væsentlige uheld bortset fra en, der havnede elegant i en blomsterbusk.

Vi fik vores frokost i en cafe ved siden af cykeludlejningen – frokosten bestod vist for alles vedkommende af pizza.

Vi gik til stationen, ca 10 min med vores kufferter. Fandt Shinkansen til Gifu hvor vi blev modtaget af vores værtsfamilier. Det var en varm velkomst og der blev fotograferet meget.

Næste punkt på programmet var skarvfiskeri på floden Nagara River. Vi blev sejlet ud på floden, hvor vi ventede på at det skulle blive mørkt, så fiskebådene ville komme med deres bål og lys. Skarv fiskeri er en gammel traditionel fangstmetode, hvor skarven holdes i snor om halsen og bliver smidt i vandet for fange de små fisk, der kommer til overfladen når der kommer lys ovenfra. Lyset, der tiltrækker fiskene, kommer fra et bål, der er i forstavn af prammen. En fisker kan have omkring 10-16 skarve, han styrer. Der fanges kun omkring 20-30 småfisk på en aften, hvilket gør denne fisk særlig kostbar og er kun for finsmækkere. Man kan se om de er fanget af skarv ved at fisken har bidemærker. En noget speciel oplevelse.



Ukai – fiskning med skarv/ålekrager: træuede skarv er trænet til at fange ayu, sweetfish. Denne type fiskeri har været kendt over 1300 år og mest kendt i Nagara River i Gifu. Fiskerne her har speciel tilladelse fra selveste kejseren. I dag finder Ukai om sommeren fra maj til oktober.

Ukai fiskes af øvede fiskere fra lange, smalle træbåde med flad bund. Hver fisker har omkring 10-12 skarv i line, så de kan svømme langs båden og også dykke ned under vandet. Her fanger de fisken og sluger dem hele. Skarven har en "ekstra lomme" i spiserøret, og da skarven har linen om halsen, der forhindrer den i at sluge fisken, kan fisken hales ud igen.

Hver båd har en lanterne med levende ild i forstavnen af båden, og når fiskerne sejler ud, vil fiskene søge efter lyset – og skarven kan sluge dem.

I dag er det mest som en turistattraktion i sommerhalvåret men fine restauranter aftager gerne de fangede fisk og sælges til en kuvertpris op til 150 kr – fiskene har ingen bidmærker.

Skarvæg må ikke udruges hos den enkelte fisker, men indkøbes til videre opdræt. De unge skarv oplæres af de gamle. Skarven er meget trofast og bliver hos deres herre; han fodrer dem og tager sig godt af dem, så der er ingen grund til at stikke af.

Vi sad i små pramme, hvor vi sad på gulvet. Vi fik aftensmad ombord på prammen – lidt store sushi pakker. I de øvrige pramme omkring var der selskaber og der var en båd med dansende geishaer.

Aftenen var brugt og vi kørte hver især med vores værtsfamilier, hvor vi næste dag skulle tilbringe dagen med familierne.

Ruth (+ Gunild)

Dag 13, søndag, 21. maj / Gunild

Jeg bor hos Lei Tanahashi i Gifu. Lei har 2 huse, det ene hvor hun bor med sin mand og nabohuset har hun indrettet en skole, hvor hun underviser i matematik, engelsk og science (det dækker over "næsten alt andet"). Imidlertid har Lei kastet sig over coaching og har droppet undervisningen ned. Lei har coaching via zoom.

Sonja og lisebth bor hos Leis søster Keiko, så vi tilbringer søndagen sammen. Vi starter med morgenkaffe på en hyggelig cafe, lige om hjørnet, hvor de bor.



Vi kørte herefter til et udsigtspunkt, hvor vi kunne se ned over Nagara-floden, hvor vi aftenen forinden havde overværet Comorant-fishing.

Det næste udflugtsmål var Gifu Museum, hvor vi kunne lære om Gifus historie. Papir er en stor industri i området, så der var udstillinger af bl.a. paraplyer, som er et af det største steder i Japan for netop papirparaplyer.

Vi forsøgte os også som billedtrykkere – og resultatet blev ganske tilfredsstillende efter vi med tungen lige i munden og gode kræfter med valsen, kunne besigtige det færdige resultat.

Frokosten blev indtaget på en running sushi-restaurant i Aeon-varehuset. Uha, det var lækkert og der gled vist et par ekstra stykker ned.

Kaz, Lei's søn kørte os senere til Aeon-varehuset, hvor vi nød at kigge på udvalget, sammenligne priser, glædes over den flotte præsentation af et stort udvalg af frugt og grønt, kendt og nyt, samt det enorme udvalg af fisk og muslinger. Vi skulle om aftenen spise middag – pot luck – med Lei, og hendes søster, svigerinde og svoger, Kaz og os. Pot luck er sammenskudsgilde, hvortil vi indkøbte frugt og den danske danablue-ost. Osten var ukendt på bordet, men tilsyneladende kunne de godt lide det.



Her er vores pot luck bord med lækker mad, fisk, pasta, tomat, mozzarella, sukkerærter, krabbesalat, egg rolls, pommefrites, kålroulader, hvidløgsbrød, frugten og osten



Mange kvinder har ikke lyst til at lade solen tilføre dem den gyldne glød, som de fleste af vi vesterlændinge gerne ønsker. De skærmer arme og ansigt, fordi det anses for fint at være helt lys i huden (solbrændt=må arbejde ude). Lei havde disse fine "handsker" på, dels for solen, men også fugten på det varme rat!

Fra gammel tid blev den 1. datter døbt et navn, der ender på >ko< – yndlingsdatter. Nogle familier havde flere yndlingsdøtre, så her hed de alle et navn med >ko< som endelse. Her i Gifu hos vores værtsfamilier hed den ældste Keiko og Lei – lillesøster.

Dag 14, mandag 22. maj

Vi startede mandagen med morgenmad hos vores respektive værter og herefter mødtes vi alle på Akutami Elementary School, en lille halv times kørsel uden for Gifu. Der er knap 350 børn elever her, og skolelederen var i skolegården for at møde os. Vi skulle følge 3 6.klasser, ca 60 børn.

Vi blev delt i 2 grupper og så gik undervisningen i gang. Vi skulle høre børnenes udenadslære om deres navn, fødselsdag, hvor de kom fra! (Japan) og hvis vi var heldige, kunne vi forstå deres ønsker om en kommende uddannelse. En dreng ville gerne være snedker/tømrer, men der måtte 2 kammerater til forklare mig, hvilket job han gerne ville have. Der var en dreng, der gerne ville være >pig<? Selv med hjælp fra kammerater, forstod jeg ikke, hvad hans fremtidsdrøm var. Jeg foreslog landmand, og måske var det drømmen?

En af drengene i klasse var meget urolig, dominerende og enhver lærers mareridt – og selv om læreren tyssede på ham, fattede han det ikke. Lærerenes kundskaber udi det engelske var ekstremt dårligt, så jeg forstår godt, at børnenes niveau er så lavt.

Min værtsmor, Lei, fortalte, at Japan ikke har prioriteret snak og udtale i engelsk tidligere fordi som ørige har de haft nok i dem selv, men nu hvor verden bliver mere og mere åben, har det japanske undervisningsministerium forstået, at de også må satse på snak og udtale. I min optik bør de starte allerede i de små klasser og have virkelig dygtige lærere.

Jeg husker, ved besøget i børnehaven i Okinawa, at børnene sang You are my sunshine på forståeligt engelsk for os. Måske forstår de ikke ordene, men lyden og udtale i ørerne er en god start.

Efter afhøringen forsøgte vi os med et lille træinstrument med en fastgjort kugle, som skulle landes på en lille skål i forskellige størrelser, og det blev forsøgt med stor iver fra danskerne. Der var også snurretop med snoretræk, det var svært; men efter et par forsøg lykkedes det alligevel – en enkelt gang.

Det sjoveste og sværeste vi skulle prøve, var at tegne de svære japanske tegn. 4-5 børn var lærermestrer og på trods af ihærdige forsøg, var det alligevel ret tydeligt, hvem der var begyndere og øvede. Børnene var utrolig gode til at rose!

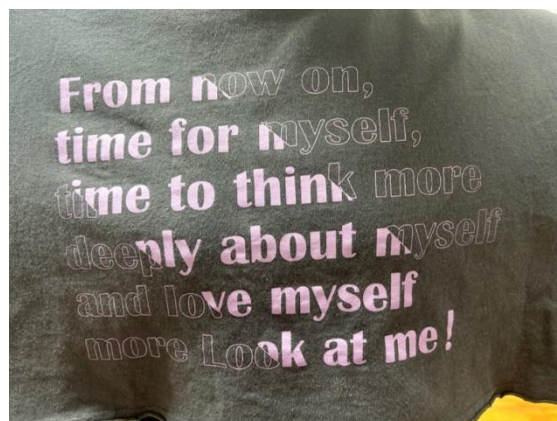
På japanske skoler er der skolemad hver dag. Den forberedes i køkkenet og dukse henter maden på gangen til fordeling. Duktene har forklæder (om vinteren også ærmeskåner) på og maden bliver øst op. Ingen starter med at spise, før alle har maden og der er ingen larm og løben omkring. Maden var som udgangspunkt sikkert god og smagte godt. Imidlertid foretrækker jeg, at varm mad skal være varm og kold mad, kold, så jeg fik ikke spist hele suppen med tang og tofu.



Sakaya kørte en god time for at være med på Akutami Skolen. Jeg har boet 2 gange hos Sayaka og hendes mand, Eijun og Momotaro, deres nu 16årige søn. Det var rigtig hyggeligt at hilse på hende og høre om deres hverdag. Momotaro er deres eneste barn og han blev født, da forældrene efter mange forsøg endelig blev forældre, da de var 44 og 45 år. Sayaka har boet en periode i Amerika og ligeså Eijun, så de taler begge rigtig godt engelsk – og Momo må have arvet sprogøret, for Sayaka fortalte, han også taler kinesisk og nu studerer koreansk, naturligvis også engelsk.



Jeg spurgte den unge pige med print på blusen, om hun vidste, hvad der stod på blusen? Tilsyneladende ikke, for jeg måtte have Sayaka til at oversætte teksten og forklare hende, at det var et godt og brugbart statement!



Jeg undrede mig over, at det ikke havde været vigtigt for hende at vide, hvad der stod på blusen! Efterfølgende kom hun hen til mig og pegede på blusen, smilte og så meget glad ud med Thumps Up.

Lei og jeg talte efterfølgende om, at børnene burde lære engelsk ved at lege det. Tag en lille kuffert og klip rejseting ud af et magasin og snak om, hvad man skal have med på rejse. Eller hvad der er i et køkken, på badeværelset, i skoletasken osv. Hun ville nævne det for skolelederen.

For resten fortalte Lei at en japansk skoleleder skal flytte skole efter 3 år, og skolelederen på Akutami håbede på, at hun måtte forlænge aftalen med et år, så det passede med hendes pensionering – men hun var ikke optimistisk.

Haruhiko og Sekiko KOIKE har været medlemmer af people to People i mange år. Mrs. Sekiko har været med her i Danmark og Haruhiko – kaldet Harri – har undervist kronprins Frederik i Kyodo i 1995.

Kyodo er bueskydning på højt plan, hvor den indre ro skal findes frem for at præstere bedst.



Buerne var i gamle dage fremstillet i bambus; i dag bliver de fremstillet i karbon.



Begynderbuer kræver ikke de helt store armkræfter, men Harris bue kræver et træk på 10 kilo. Vi forsøgte os med et par kilo, og alligevel var det svært. Og skydeskiven var endda kun 5 meter væk! Alene for at vi skulle have en chance for at ramme.

Gunild

Dag 15, tirsdag, 23. maj

Gifu – Hida

Sidste dag for vores homestay. Som afslutning på vores ophold hos familien Keiko blev vi inviteret på brunch. Vi var på en lille hyggelig, moderne cafe, hvor der blev serveret forskellige sandwich til morgenmad både med skinke, ost og frugt. Derefter kørte vi til templet, hvor vi skulle se Japans tredje største Buddha. Statuen har en højde på 13,7 meter og er opbygget af bambus og



ler og dækket med bladguld. Buddhaen er let fremadlænet og har et mildt og imødekomende udtryk.

Kl. 10.30 mødtes vi alle sammen med vores værtsfamilier til besøg på Gifu Rådhus. Vi blev modtaget af en ung mand, der talte godt engelsk. Det viste sig, at han kom fra USA og var ved at uddanne sig inden for administration, samtidig med at han lærte det japanske sprog. Han fungerede som tolk under besøget. Vi blev budt velkommen af vicedirektøren for afdelingen for Kultur og Internationalt samarbejde i et mødelokale med en storslået udsigt ud over Gifu. Efter en præsentationsrunde af alle deltagere: PtP/værtsfamilie -Gifu, repræsentanter for afdelingen for Kultur og Internationalt Samarbejde samt vores gruppe, bød direktøren for afdelingen os velkommen og roste PtP afdelingen i Gifu for deres store arbejde og internationale engagement.

Hun håbede, at vores besøg i Gifu havde givet os gode oplevelser og indsigt i japansk tradition og hverdagsliv. Vi fik en lille gave fra Gifu Kommune med informationsmateriale om byen og dens omgivelser. Efter en fotoseance med opstilling, hvor alle mødets deltagere blev forevigt besøgte vi Gifu Bibliotek og Media Cosmos, som ligger lige overfor rådhuset.

Direktøren viste rundt på biblioteket og var uden tvivl glad og stolt over bygningen, selvom hun ikke viste det – japansk beskedenhed.

Så var vi ved at være klar til afrejsen fra Gifu. På togstationen tog vi afsked med vores værtsfamilier

og med PtP-repræsentanterne. PtP i Gifu havde en gave med til os til alle og vi takkede for den store gæstfrihed, vi havde mødt i Gifu.

Fra Gifu havde vi ca. 1 1/2 times togtur til Hida i de japanske alper. Det var en flot tur langs en flod, forbi grønne bjerge med bambus og nåleskove og i dalene så vi rismarker mellem de små landsbyer.



Efter en kort gåtur fra togstationen nåede vi frem til Hida Tomoe Hotel, som er en ryokan, dvs. en traditionel japansk kro, hvor man ofte sover på gulvet, har fællesbad og har mulighed for at iklæde sig en yukata- en slags badekåbe. På hotellet sov ikke alle på gulvet og der var ikke bad på de enkelte værelser, men mulighed for at tage bad i deres onsen, som nogle benyttede sig af.

Vi fik middag på hotellet, som bestod af mange små retter og vi fik lejlighed til at stege vores egen mad, der bestod af Hida kød. Kødet er på niveau med Kobekød. Efter den store middag var der sengetid.

Hida har knap 18.000 indbyggere og mange huse er traditionelle machiya huse bygget i træ.

Også aftensmaden var spændende. Mens vi spiser, i et rum kun til os, vi ser ikke de andre gæster, bliver vores senge (futon) på vores værelse ret af japanske nisser. Efter et godt måltid er sengen klar. Igen en meget spændende dag med mange nye indtryk. Vi glæder os til næste dag.



Dag 16, onsdag, 24. maj 2023 / Annedore

Efter en japansk morgenmad startede vi med at udforske byen Hida, som ligger i et flot bjerglandskab.

Gennem den lille by løber Seto-kanalen, som indeholder karper i alle farver, der må fodres med, med specialfoder der kan købes i små "automater" på gaden.,

Senere fik vi at vide at der i kanalen er ca. 1000 karper, som opholder sig i der næsten hele året, bortset fra nogle måneder om vinteren. Kanalerne bliver i den vintermånederne brugt til at bortskaffe is og sne fra gaderne. Derfor bliver karperne inden vinter fanget og løsladt i et stort bassin i byen.

Dagens første mål var at finde kontoret med cykeludlejning, som vi heldigvis fandt i dag (i går lykkes det jo ikke for os). Vi aftalte at cykelturen skulle starte over middag. Indtil da gik vi tur i byen og fandt et sødt Kaffehus, typisk japansk, hvor vi fik "lækker" kage og kaffe.

Den lille by har mange spændende oaser

Cykelturen forgik på fine mountainbikes og med cykelhjelm. Vi kørte alle otte i en lang række med en guide foran og en som sidste mand, en skøn tur i Hida. Vi så rismarker med såmaskiner, et bjerg med sne top og skønne huse. Vi blev inviteret ind i et flot hus på et kig af en ældre kvinde. Var oppe på et lille bjerg hvor vi drak vand af en super ren kilde.

Efter cykelturen, men ondt i bagdelen, fik vi serveret te og småkager af vores søde guider.

Herefter var vi på "frugt indkøb". Vi danskere savner frugt, det er ikke noget vi ser så meget af i Japan. Herefter gik turen til vores næste mål Takyama, hvor vi også blev indkvarteret på et japansk hotel. Meget anderledes. I vores hotelværelse var der kun et bord i midten af rummet og ingen bruser i badeværelset. Ønsker gæsterne at bade, forgår det i fællesbad.

Dag 17, torsdag den 25. maj

Alle har overlevet natten på Futon on the tatami. Alt i alt gik det rimelig godt. Poul, Karen og Ruth har afprøvet Onzen. Måske ikke den helt store succes. Vores morgenmad igen farverigt og nok at vælge imellem.



Spejlæg vi selv skulle spejle på en gasflamme. Ris og meget andet. Til stor lettelse fik vi vores kufferter fragtet med et bud til Tokyo for ca. 120 kr. De penge er godt givet ud. Turen ned i den hyggelige by Takayama med alle de hyggelige både og forretninger.

En dejlig overskuelig by. Vi fik fælles frokost i Café Don. En lille hyggelig café, som Gunild kunne anbefale. Jeg valgte en hot dog. Da servitricen kom med min bestilling, spurgte hun, hvem der skulle have en "hutdog". Den var ikke særlig stor, men smagte godt.



Efter måltidet trængte vi til lidt sake. Vi fandt et lille bryggeri hvor vi kunne afprøve forskellige smagsprøver. En stor oplevelse.

Susan.



Der blev købt lidt ouveniers. Jeg fandt disse seje sandaler. De er da chik, er de ikke? Igen en rigtig dejlig dag.



Dag 18 27. maj

Morgenmarked i Takayama, eftermiddags shopping i den gamle bydel samt japansk massage. Dagen begyndte med gråvej og lidt mørke truende skyer, men viste sig senere fra sin mere varme og solrige side.

Morgenbordet var overdådigt med alt godt fra "De japanske Alper". Suppe, fisk, lune retter, grøn te med mere.

Kufferterne skulle pakkes og sendes i forvejen til Tokyo. Det sparer besværet med at slæbe kufferten rundt på de store banegårde undervejs.

Efter at kufferterne var pakket, tog vi på en gåtur langs den brusende flod til det traditionsrige marked. Her stiller landbefolkningen deres boder op med fx blomster fra haven, grøntsager, hjemmelavet spiselige produkter og lignende. Hver dag er der marked her.

Er man for magelig til at gå turen langs den brusende flod er der mulighed for Rickshawkørsel gennem byen med et enkelt "trækdyr" foran.

Udover morgenmarkedet er byen fyldt med moderne indrettede forretninger, der falbyder allehånde madprodukter, håndværk og tekstiler i byens butikker.

Når man som udlænding/ fremmed bevæger sig rundt i landet, kan det undre så "rent", det er alle vegne i Japan. Ingen kører rundt i snavsede biler. Alle biler er skinnende rene og blankpolerede. Der er ingen offentlige skraldespande. Alle bør have en affaldspose med og tage sit skrald med hjem, når man har været ude at shoppe, er normen. At være "ren" er et must i Japan. Ren i sindet, ren i sin omverden og ren overfor andre mennesker.

Uden mad og drikke går det ikke, så shoppeturen fik en tiltrængt pause på Cafe Don med sandwich, kaffe og øl.

Gæsterne var bænket langs den lange bardisk og der var lige plads til os i de to små hyggekroge. Senere på eftermiddagen var det tid til at afprøve japanernes særlige drik Sake. Det foregik med venlig selvbetjening og smagning via møntautomat og haneaftapning.

Japanerne vil udover at være "rene" også gerne have "orden i tingene". Fx skal man altid skifte fodtøj, inden man går ind i huset/ gangen/ stuen/ wc'et/ baderummet etc. Og fodtøjet skal altid stå med "snuden" den rigtige vej. For eksempel vise, at man er på WC. 😊

Dagens massage var aftalt til kl. 21.00 og dermed efter middagen, så en grundig "rengøring i onsen" inden da, var mulig. En tur i de to varme bade med udsigt til åben himmel og til de varme kilders helsebringende mineraler skærpede appetitten.

Efter en velsmagende middag var det tid til massage og en lille japansk kvinde dukkede op og opfordrede mig til at lægge mig ned med maven på gulvet.

Så gik det ellers over stok og sten med musklerne og knoerne som praktisk hjælpemiddel. Først på de ene side og så på den anden side, så på benene og fødderne og til slut nakken og skulderregionen.

Efter en times intensiv massage, var seancen ovre og kroppen som ny. Nu var jeg både ren (efter onsen) og afspændt (efter massagen).

Der gik ikke mange minutter før jeg faldt i søvn og kunne nyde en lang nats søvn, før rejsen kunne gå videre og til Tokyo.



Morgenmarked i Takayama, eftermiddags shopping i den gamle bydel samt japansk massage. Dagen begyndte med gråvejrs og lidt mørke truende skyer, men viste sig senere fra sin mere varme og solrige side.

Morgenbordet var overdådigt med alt godt fra "De japanske Alper". Suppe, fisk, lune retter, grønne med mere.

Kufferterne skulle pakkes og sendes i forvejen til Tokyo. Det sparer besværet med at slæbe kufferten rundt på de store banegårde undervejs.

Efter at kufferterne var pakket, tog vi på en gåtur langs den brusende flod til det traditionsrige marked. Her stiller landbefolkningen deres boder op med fx blomster fra haven, grøntsager, hjemmelavet spiselige produkter og lignende. Hver dag er der marked her.

Er man for magelig til at gå turen langs den brusende flod er der mulighed for Rickshawkørsel gennem byen med et enkelt "trækdyr" foran.

Udover morgenmarkedet er byen fyldt med moderne indrettede forretninger, der falbyder allehånde madprodukter, håndværk og tekstiler i byens butikker.

Når man som udlænding/ fremmed bevæger sig rundt i landet, kan det undre så "rent", det er alle vegne i Japan. Ingen kører rundt i snavsede biler. Alle biler er skinnende rene og blankpolerede.

Der er ingen offentlige skraldespande. Alle bør have en affaldspose med og tage sit skrald med hjem, når man har været ude at shoppe, er normen. At være "ren" er et must i Japan. Ren i sindet, ren i sin omverden og ren overfor andre mennesker.

Uden mad og drikke går det ikke, så shoppeturen fik en tiltrængt pause på Cafe Don med sandwich, kaffe og øl.

Gæsterne var bænket langs den lange bardisk og der var lige plads til os i de to små hyggelokke. Senere på eftermiddagen var det tid til at afprøve japanernes særlige drik Sake. Det foregik med venlig selvbetjening og smagning via møntautomat og haneaftapning.

Japanerne vil udover at være "rene" også gerne have "orden i tingene". Fx skal man altid skifte fodtøj, inden man går ind i huset/ gangen/ stuen/ wc'et/ baderummet etc. Og fodtøjet skal altid

stå med "snuden" den rigtige vej. For eksempel vise, at man er på WC. 😊

Dagens massage var aftalt til kl. 21.00 og dermed efter middagen, så en grundig "rengøring i onsen" inden da, var mulig. En tur i de to varme bade med udsigt til åben himmel og til de varme kilders helsebringende mineraler skærpede appetitten.

Efter en velsmagende middag var det tid til massage og en lille japansk kvinde dukkede op og opfordrede mig til at lægge mig ned med maven på gulvet.

Så gik det ellers over stok og sten med musklerne og knoerne som praktisk hjælpemiddel. Først på de ene side og så på den anden side, så på benene og fødderne og til slut nakken og skulderregionen.

Efter en times intensiv massage, var seancen ovre og kroppen som ny. Nu var jeg både ren (efter onsen) og afspændt (efter massagen).

Der gik ikke mange minutter før jeg faldt i søvn og kunne nyde en lang nats søvn, før rejsen kunne gå videre og til Tokyo.

Dag 18, 27. maj 2023

Vi siger farvel til vores ophold på Oyado Yamakyu, Hida Takayama, og vi bliver bragt til stationen. Vi har slappet af og nydt en stille dag. Vi skal så småt til at tænke på, vi skal hjemad igen. Vi har ikke rigtig haft fridage undervejs, så mentalt er vi også ved at være trætte. Der er så mange forskellig indtryk i Japan, en helt anden kultur, et andet menukort, et andet sprog, som vi jo ikke forstår og en del af kommunikationen er jo på engelsk, så jo, vi er ved at være klar til at rejse hjem.



I Foukuoka, hvor jeg skulle starte vores Japan Railway Passport, foreslog ekspedienten, at vi tog turen fra Takayama over Nagoya, således at vi ville komme ind sydfra mod Tokyo. Hermed ville vi have chancen for at se Mt. Fuji, hvis det ellers er skyfrit. Japanerne kalder Fujiyama >den sky dame<, fordi hun oftest er synlig ca. 3 dage om måneden. Vi var SÅ heldige – siddepladserne i toget var valgt efter henvisningen; og så pludselig kunne vi se det smukke bjerg, som reelt er en vulkan, der dog ikke været i udbrud siden 1707.

Efter ankomsten til Tokyo og efter indflytningen på hotel Citadines Central Shinkuko gik vi ud og spise – lige i nabobygningen. Her fik vi sushi – der var lidt lang ventetid – men det smagte dejligt. Nu havde vi jo lige passeret Fujiyama, så begejstringen for spisestedet steg med få point, fordi spisepindeholderne skulle foldes og wupti så blev det til vulkanen.



Men forinden ankomsten til hotellet kunne vi straks tage til Shibuya Station. Her var mange som i mange mennesker: det berømte lyskryds, hvor der passerer ca 1000 mennesker på skift – både lige over, som vi kender fra alm. lyskryds, men også diagonalt. Vi gik op på Starbucks for at se det hele lidt fra oven, sådan at vi kunne få fornemmelsen af den reelle trafik.

Vi var efterhånden blevet lidt småsultne, så vi fandt en fin restaurant på 1. sal. Og overraskelsen var stor, for stellet var "vores eget kongelige porcelæn", og kaffen blev serveret i fine kolber. Jeg er jo tedrikker, så jeg fik te i en kande og en ekstra med vand. Og kagerne var så fine og lækre og passede godt til stellet.



Det dejlige ved at rejse i Japan er, at man kan sende sine kufferter på forhånd. Det koster godt kr. 100,- pr. kuffert og de penge er godt givet ud. Dagen for afrejsen kan man sende kufferterne fra hotellet eller en hvilken som helst 7-eleven og næste dag står den klar på din nye destination. Selv om japanerne er kendte for deres eminenteste toge, så er der knap så meget plads til store kufferter. Ligeledes er det rigtig besværligt på perronen med tunge kufferter, mange mennesker og kort stoppetid. Toget kører på sekundet, så det er vigtigt at være klar.

Dog er det let >at rejse let< bare man er forberedt. Perron og togsæt passer i højde og toget holder, hvor det skal: der er nemlig tegnet båse, hvor man står i kø, og skal man i vogn 8, ja så holder toget ved kø nr. 8 – plus/minus 15-20 cm.



Vi havde sendt kufferten fra Takayama, så togskiftet i Nagoya var let og ligeså, da vi ankom til Tokyo Central. Vi havde således kun en lille rygsæk, da vi gik i området omkring Shibuya Station, på cafeen og da vi skulle manøvrere rundt om statuen af hunden Hashiko. Her var en lang, lang kø og til japanernes ros, så er der ingen, der skubber og maser sig frem. Når det er ens tur, er der tid både til at posere med Hashiko og fotografere. Vi snød lidt, så vi knipsede mellem skiftene og fik alligevel gode billeder.



Dag 19, lørdag, 27. maj

I dag kunne vi sove lidt længere – de fleste af os. Imidlertid var Lisbeth nok ekstra spændt, for det var i dag, hun skulle kramme sit barnebarn Aksel. Aksel mangler kun 5-6 uger før han vender hjem til Danmark, for han har nemlig været i Nikko i godt 10 måneder som udvekslingsstudent gennem Rotary.



Vi hang ud i receptionen inden Aksel kom. Hotellet var nyt og specielt receptionen var rigtig fin med en spændende fotostat på bagvæggen.

Morgenmadsrestauranten var lys og indbydende og de mange lamper hang i snorlige rækker. Ikke specielt japansk, men stilrent og fint

Det var interessant at snakke med Aksel og høre om hans japanske skolegang, hans familie og hverdag.

Han skulle ifølge regler i Rotary bare have været 3 måneder hos sin familie, før han skulle flytte til en ny familie, men det artede sig bedst, at han blev hos den samme hele året.

Aksels "mor" kom rejsende med ham – to timer med shinkansen nordvest for Tokyo, og gensynsglæden for farmor og barnebarn var tydelig.



Da vi var i Mori Tower, var det Aksel, der bestilte billetter og samtalte med receptionisten på japansk. Hans japanske mor var tydeligt stolt. Tænk, at på så kort tid, har han lært ca. 300 tegn og kan begå sig så flot!

Japansk er ikke bare lige ud ad landevejen, der er stor forskel på "klasse" m h.t. sprog. En lærd/studeret har >et andet sprog< end en landbrugsmedarbejder!

Den japanske mor var sød og glad for, at hun kunne komme med os på tur, for vi havde nemlig besluttet, at vi ville tage til Mori Tower i Rappongi-kvarteret.

Mori Tower er 328 meter højt, det 6. højeste i Tokyo. Her på toppen er der et slags museum/showroom og fra de enorme vinduer kan man se 360 grader rundt ud over Tokyo. Udstillingen pt. var om 3D print, og vi så eksempler på både biler, havepynt, parfumeflasker til Christian Louboutin og elementer til Expo i Shanghai udstillet, både i 1:10 og fuld størrelse.



Aksels "mor" gav kaffe ved Mori Tower og vi kunne også få tid til at fotografere den kæmpe-edderkop, som er udstillet ved Mori Tower. Det er den franske kunstner Louise Bourgeois, der i 1999 skabte edderkoppene i stål, bronze og marmor. Det er en af de største skulpturer i verden. Lidt over 30 meter høj og ligner noget fra en science fiction-film. Edderkoppen har titlen Maman. Der er 26 marmoræg i kroppen.



Hjemme på hotellet tager vi afsked med Aksel og hans japanske mor. Vi skal have de sidste ting pakket i kufferterne og skiftet tøj, for kl. 17:30 bliver vi hentet i en minibus og kørt til Haneda lufthavnen. Vi er nu på vej hjem.

Tokyos skyline fra taxaen

På udturen fløj vi fra København til Helsinki. Fra Helsinki fløj vi "nedenom" Rusland, så hen over nogle af Stan-landene (Uzbekistan, Kirgisistan, Kazakstan, Tadzjikistan og Turkmenistan) og fulgte grænsen mellem Kina og Mongoliet, hen over Syd Korea og Det Østkinesiske hav for at lande i Tokyo.

På hjemturen fløj vi "ovenom", så vi fulgte Japans østkyst mod nord, fulgte Kamsjatkahalvøen til Bering Strædet med Canada mod øst og derefter hen over Ishavet og Nordpolen. Vi fløj over Svalbard og direkte til Helsinki.



Vi har altså næsten fløjet en $\frac{1}{4}$ omgang af jorden.

Vi havde et kort stop i Helsinki og kl. 08:05 landede vi i København, søndag, 28. maj, vores 20. rejsedag.

Tak for alle bidrag til rejsedagbogen og mange tak for godt rejseselskab.

Det har været en fornøjelse at rejse med gruppen, fordi alle har

bidraget på hver deres måde til, at fællesskabet har været så inspirerende.